Lakatos Csilla

A DURCÁS DÉMON

Publio

A durcás démon

Lakatos Csilla

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1. Dotti és az angyalok

Dotti a tó partján feküdt, és a csillagokat nézte. Szerette ezt a helyet, mert nem voltak a közelben épületek, mégis a városban volt. A csillagok tisztán látszottak, ami mindig megnyugtatta, éppúgy, mint az egyedüllét. Édesapjával sokat veszekedtek, szerinte Dotti nem tett meg mindent a jobb jegyek érdekében, ő pedig úgy érezte, apja többet vár tőle, mint amennyire képes.

Augusztusban szeretett leginkább itt lenni, amikor gyönyörködhet a hullócsillagokban. Tudta, hogy sok augusztust már nem fog itt élvezni, mert látta maga körül a munkagépeket, tudta, hogy hamarosan itt is fényesség lesz, és hiába jön majd ide, nem találja meg a nyugalmat.

A látszat ellenére Dotti szerette a társaságot. Barátaival állandóan a várost járta – anyja szerint csavargott –, és szerette a mozit is. Most apja haragja elől menekült ide. Lezárták történelemből, és képtelen volt elérni a hármast. Apja szerint ez nagyon gyenge, szerinte azonban nagyon is jó, hiszen annyira nem érdekelte a történelem, hogy képtelen volt megtanulni. Kit érdekel, hogy mit csináltak a fáraók és a királyok? Ki képes megjegyezni annyi ostoba nevet, és várost? Eh!

Mikor kigyönyörködte magát a csillagokban, behunyta a szemét. Álmodozott. Álmodozásának tárgya leginkább Tibi volt, aki most végezte el a nyolcadikat, és a Gépipari Technikumban fog jövőre tanulni. Már nem zavarta annyira, hogy jövőre nem láthatja az iskolában, mint tavaly, vagy azelőtt zavarta volna. Nem is emlékszik rá, hogy mióta álmodozik a fiúról, idén azonban sikerült végre észrevétetnie magát vele. Most már nem arról álmodozott, hogy elcsattan az első csók, hanem arról, hogy egyszer majd összeházasodnak, és lesz egy csomó gyerekük. Tibit ugyan nem tudta egy családban elképzelni, de azért gondolatban ő mégis apát csinált belőle.

Dotti nem tartozott a szép lányok közé. Szeplős volt – bár apja szerint ez kifejezetten jól állt neki –, és képtelen volt a karcsúságra. Mindent megpróbált – legalábbis szerinte –, de eredménytelenül. Irigyelte Esztert, aki a legszebb és legkarcsúbb volt az egész hetedik évfolyamban. A haja viszont szép volt. Ha el tudta volna viselni, hogy állandóan az arcába lóg, és megnövesztette volna, talán a fiúk körében is népszerűbb lett volna. De Dotti inkább a fiús frizurákat részesítette előnyben.

Két hónapja járt Tibivel. Az egyik röplabda meccs kapcsán jöttek össze, méghozzá érdekes módon. Összevesztek, mert nem ugyanannak a csapatnak drukkoltak. Dotti az iskola csapatát bíztatta, Tibi pedig a másik iskoláét, mert ott játszott a barátnője.

– Nem szégyelled magad, hogy gárdonyis vagy, és mégis az ellenfélnek szurkolsz? – kiáltott rá Dotti, aki gondoskodott róla, hogy a közelében legyen, most azonban dühítette a fiú.

– Most mit vagy úgy oda, az ellenfelet is kell valakinek bíztatni – vigyorgott rá szemtelenül.

– Igazán? – Dottinak villogtak a szemei – Szerinted miért nincsenek itt az iskola többi tagjai, hogy ezt megtegyék? – nem is várt választ – Azért, mert annyira szarul játszanak, hogy az iskolája is szégyelli.

– Akkor úgyis mi győzünk, nem? – érvelt tovább Tibi – Vagyis mindegy kinek drukkolok.

Mosolyogva odaintett egy hosszú, szőke hajú lány, Tibi pedig puszit küldött neki. A szőke kacagva fordult ismét a pálya felé.

– Szerinted ez a liba ér annyit, hogy ellenünk drukkolj? – Dotti undorodva fordult el – Hát ízlésed az van, nem mondom.

Azzal ott hagyta. Barátai, akikkel együtt volt most is, mentek utána, de előbb mindannyian megvetően végignéztek Tibin, csak Gábor kacsintott egyet, és hüvelykjével mutatta, hogy a szőke valóban jó darab.

Dotti és Tibi aznap összefutottak még egyszer, amikor a csapatuk megünnepelte, hogy ezüstérmesek lettek. Ez a rendezvény a tornateremben volt, hogy sokan beférjenek, de így is annyian voltak, hogy nyomorogni kellett. Mindenki gratulálni akart az ezüstérmes csapatnak. Dotti éppen Anett-tel tárgyalta ki az ellenfél bénázását, amikor Tibi odanyomakodott.

– Remekül játszottatok – mondta a lánynak, aki elpirult. Tibi oldalán minden lány szívesen megjelent volna, ez alól Anett sem volt kivétel, bár volt fiúja, akivel nagyon jól kijöttek – Meghívhatlak egy kólára?

– Na és mit fog szólni az a szőkeség, ha megtudja?

– Ugyan, honnan tudná meg?

– Mondjuk tőlem – vágta rá Dotti. Attól nem félt, hogy Anett megharagszik,

talán még örül is, hogy nem neki kell elzavarnia a jóképű gyereket.

Tibi most már teljes figyelmét Dottinak szentelte, és észre sem vették, amikor Anett eltűnt.

– Szóval te egy árulkodós csaj vagy – nem kérdezte, kijelentette.

– Nem, csak nem szeretem, ha átverik a nőtársaimat – tette karba a kezét Dotti.

– Szóval a nőtársaidat, mi? – Tibi kajánul vigyorgott – Úgy gondolod, hogy Szilvivel akárcsak egy napon is lehet téged említeni? – egészen a lány elé állt, és úgy nevetett az arcába. Dottit forróság öntötte el a fiú közelségétől, és azon gondolkozott, hogy el kéne futni. Ennek ellenére egészen odanyomta az arcát, az orruk majdnem összeért.

– Semmivel sem érek kevesebbet, mint a többi – sziszegte.

– Khm – hallották, és mindketten arra kapták a fejüket. A szőke lány volt az, Tibi barátnője – Megtudhatnám, hogy mit csináltok?

– Arról beszélgetünk, hogy az adysok milyen bénán játszottak – vágta rá Dotti, és otthagyta őket.

Kiment a folyosóra, és keresett egy magányos sarkot, ahova leült csak úgy, a földre. Pár percig lehetett azonban csak magában, mert Tibi lépett oda hozzá.

– Nem akarod itt hagyni ezt a bandát? – intett a ricsajos tornaterem felé – Sétálhatnánk a Duna-parton, vagy megihatnánk egy kólát valahol.

Tibi most teljesen más hangon beszélt, és átfutott Dotti agyán, hogy talán csak meg akarja követni Szilvit, és valamilyen csapdát állít számára.

– Mi van a szőkével? – kérdezte, és ülve maradt. Látta, hogy az ajtóban megjelenik Szilvi, és őket figyeli.

– Kit érdekel az a szőke – mondta, és nyújtotta a kezét. Dotti Szilvire nézett, majd ismét Tibire, aki megfordult, és meglátta a lányt. Nem törődött vele, újra kezet nyújtott Dottinak, aki most már el is fogadta. Szilvi tekintete elárulta, hogy ez nem csapda.

Aznap sokat sétálgattak, és másnap is együtt voltak délután.

Tegnap azonban megkapta a történelem kettesét. Apja úgy érezte, hogy ezzel elszálltak lánya esélyei, hogy gimnáziumba mehessen. Dottinak viszont

mindegy volt, hogy hova megy. Sok minden érdekelte, de semmi sem annyira, hogy az egész életét rááldozná. Talán csak Tibi. Elmosolyodott a gondolatra, hogy elmegy Tibi-iskolába. Kíváncsi lenne, mit mondana rá az apja.

Hamarosan úgy érezte, teljesen megnyugodott, és késő is volt már, lehet, hogy idegesek miatta a szülei, ezt nem akarta. Felszedelőzködött, és hazasétált.

A bizonyítványában a történelem jegy volt egyedül ronda, a többivel még az apja is meg volt elégedve. Az évzárót ő is, és Tibi is ellógták, inkább kiültek a partra, és a hattyúkat etették. Nem beszéltek most sokat, de gyakran egymásra nevettek és csókolóztak. Dotti úgy vélte, ilyen kellemes évzárója még sosem volt.

Barátaival megbeszélték, hogy a vakáció kezdetét egy pesti úttal kellene megünnepelni. Mindenki összedobta a zsebpénzét. Volt akinek több volt, és akadt, akinek alig, de ebből nem csináltak problémát. Tibi is adott bele, nem akart lemaradni egy ilyen kirándulásról, bár Dottinak nem minden barátjával jött ki igazán. Most ezzel sem foglalkoztak, mindenkinek jól kell éreznie magát. Megállapították, hogy az összegyűlt pénzből még ebédelni is tudnak rendesen.

Szombat reggel összeszedelőzködtek, és hatalmas ricsajjal felszálltak a vonatra. Mikor megérkeztek, azonnal a Városliget felé vették az útjukat.

– Nem is tudom, hogy mikor voltam utoljára a Vidámparkban – sóhajtott Szilárd, amikor leszálltak a buszról, de egyáltalán nem látszott gondterheltnek.

– Hát, szerintetm most sem leszel.

Judit szavaira Szilárd sóhaja hörgésbe ment át.

– Mi az, hogy nem leszek? – kezével szélesen gesztikulált – Mi értelme lenne idejönni, ha nem megyünk el a Vidámparkba?

– Én is szívesen mennék – szólt közbe Zoli –, de az túl sokba kerül. Nem elég, hogy belépőjegyet fizetsz, ha valamire fel akarsz ülni, további forintjaidba kerül.

– Ezt nem hiszem el! – Szilárd annyira beleélte magát a Vidámparkba, hogy teljesen magánkívül volt – Akkor mégis mit csinálunk egész nap? Leülünk egy padra és barkóbázunk?

– Nálam van kártya – vigyorgott Gábor. Szilárd nem értékelte most a humorát.

– Elmegyünk az állatkertbe – vonta meg a vállát Kati. Neki mindegy volt, hogy hova mennek, csak együtt legyenek.

– Ja, az egy félnapos program – helyeselt Zoli – Délután meg elmehetnénk a Várhoz.

– A várhoz? – Szilárdnak nem tetszett semmi, aminek nem Vidámpark volt a neve – Azért jöttem Pestre, hogy a Várat nézegessem?

– A Vár Budán van – humorizált tovább Gábor.

– Azt hittem, azért jöttél, hogy együtt lehessünk – Kati hangja szemrehányó volt.

– Dotti, te hova szeretnél inkább menni, az állatkertbe, vagy a Vidámparkba?

Dotti és Tibi oda sem figyeltek a vitatkozókra, egymással voltak elfoglalva.

– Szerintem Dottiék szívesen felülnének a szellemvasútra, akkor legalább sikongathatnának egymás nyakába borulva – Gábort ma nem lehetett kizökkenteni a jókedvéből. Persze senki nem is próbálkozott vele. Neki legfeljebb a matektanár volt képes letörölni a vigyort az arcáról, de az nagyon. Nem is a tanárral volt baja, inkább a tantárggyal való kapcsolatával.

Dotti figyelmét egy kis plakát keltette fel, ami a bungee jumping-ozás gyönyöreire hívta fel a figyelmet.

– Én inkább ide mennék – mutatott a plakátra.

Barátai csak néztek rá, nem tudták, hogy komolyan beszél-e.

– Most mit néztek így? Szívesen leugranék.

– Túl veszélyes – csóválta meg a fejét Szilárd.

– Lehet, hogy nem is engednének, mert kiskorúak vagyunk – jegyezte meg Judit.

– Azért meg lehetne próbálni, nem?

– Szerintem sem jó ötlet – húzta magához Tibi. Hogy számolok el a szüleidnek, ha valami bajod lesz?

– Nem is tudják, hogy te is velem vagy – mosolygott Dotti.

– Szóval letagadtál?

– Dehogy, csak nem hangsúlyoztam külön ki, ők pedig nem kérdezték.

– Most akkor se Vidámpark, se állatkert? – kérdezte Szilárd – Akkor minek jöttünk a Városligetbe?

– Dehogynem – nyugtatta meg Dotti – Most elmegyünk az állatkertbe, délután pedig bungee jumping-ozunk.

– Hát én biztos nem – szögezte le Judit.

– Na jó – jelentette ki Dotti – Elmegyünk bungee jumping-ozni, aztán megnézzük a várat. Persze előtte az állatkert.

– Azt hiszem, le vagy szavazva – veregette hátba Gábor Szilárdot, miután konstatálta, hogy ez mindenkinek tetszik – Legfeljebb majd jól megkergetjük az állatokat.

– Hát jó, nem bánom – adta meg magát Szilárd, aztán Gáborra mutatott – De szavadon foglak.

Szilárd azonban nem kergetett meg egy állatot sem. Amint beléptek a kapun, máris elfelejtette, hogy nem a Vidámparkban van. Gáborral állandóan elmaradtak, minden állatot megpróbáltak a közelbe csalogatni, és utánozni őket. Egy darabig Zoli is velük tartott, de a másik kettő annyira magára vona a látogatók figyelmét, hogy inkább a lányokhoz csatlakozott.

Dotti, Judit és Kati vettek zoo-csemegét, és az állatokat etették. Mindenki megtalálta a neki tetsző állatot. Gábor a kígyók között érezte jól magát, Szilárd a majom-házban, Juditot alig lehetett kirángatni a lepke-házból, Dotti pedig lecövekelt a teve előtt, és az összes maradék zoo-csemegét megetette velük. Tudta, hogy Zolinak van fényképezőgépje, és követelte, hogy fényképezze le a Jolán nevű tevével.

– Biztos azért tetszik annyira, mert neki is két púpja van – vigyorgott Gábor, de Dotti csak a nyelvét öltötte rá. Zoli nem hagyta ki a pillanatot.

– Ezt a képet felrakom az internetre – vigyorgott – Jolán, és a nyelvét nyújtogató rajongója.

Dotti Tibi karjaiba pördült, és Zoli felé is kinyújtotta a nyelvét.

Amikor körbeértek, csalódottan vették tudomásul, hogy minden állatot megnéztek.

– Mi lenne, ha még egyszer körbemennénk? – kérdezte Szilárd.

– Nem akarsz inkább a Vidámparkba menni? – vigyorgott Gábor, mire a másik nekiesett, és bemutattak egy gyors pankrációt.

– Hagyjátok abba! – próbálta Dotti szétválasztani őket, miközben a többiek nekiálltak drukkolni – Ezt inkább kint csináljátok, jó?

Nagy nehezen abbahagyták, de lehet, hogy csak azért, mert attól féltek, hogy kidobják őket.

A Városligetben leültek egy padra.

– Akkor most ehetnénk valahol – mondta Judit.

– Nem, előbb a bungee jumping – rázta meg a fejét Dotti – Tele gyomorral lehet, hogy nem ajánlatos ugrálni.

– Azt hittem, csak hülyéskedsz.

– Nem. Érezni akarom a szabadesés fizikáját és sikongatni a szélben.

– Hát akkor sikongass! – vigyorodott el Tibi – Ami pedig a fizikát illeti, majd a várból ledobunk egy almát.

Dotti nem válaszolt, csak játékosan oldalba lökte.

– Na jó, akkor legyen – állt fel Szilárd, aztán felhúzta Katit, és mintha a táncparketten lennének, megpörgette és magához rántotta. Pár centire volt az arcuk egymástól. Szilárd hirtelen rádöbbent, hogy mindannyian őket nézik, ezért ugyanazzal a perdítő mozdulattal eltávolodott a lánytól.

– Csak azért nem csókoltalak meg, hogy ne legyen meg az örömük – mondta, de kissé piros lett közben.

– A fenét – mondta Gábor – Azért nem csókoltad meg, mert egy gyáva nyuszi vagy.

Kati is piros volt, de a tekintetéből ki lehetett olvasni, hogy teljesen egyetért Gáborral.

– Na jó – emelte fel a kezét Szilárd – Engem nem lehet provokálni. Inkább menjünk.

Tibi volt az egyetlen, aki nem egészen értette a hirtelen lezajlott jelenetet, de

Dotti úgy gondolta, nem fogja megmagyarázni. Mindenki tudta, hogy Kati és Szilárd szerelmesek egymásba, de Szilárd úgy vélte, hogy a barátságuk többet ér. Ha elkezdenek járni, aztán szakítanak, nem fognak megférni egymás mellett a bandában. Ezt nem akarta.

Felkerekedtek, és elmentek a hídhoz, ahol hirdették a bungee jumping-ot. Út közben még próbálták Dottit lebeszélni róla, de megmakacsolta magát.

Az híd tövében álltak, és az őrülteket figyelték, akik egy kis plusz adrenalinért az életüket kockáztatják. Ahányszor leugrott valaki, Dotti annyiszor szorította meg Tibi kezét. Figyelte őket, ahogy repültek, és hallgatta sikongatásukat. Eszébe jutott, amikor ejtőernyőzni akart, de édesanyja nem engedte, pedig beleugrani a semmibe, ennél nem lehet felemelőbb érzés. Talán még Tibi érintésénél is jobb lehet. Suhanni a levegőben… talán ha repülni tudna, mint a madarak. Lehet, hogy a sárkányrepülést kellene kipróbálnia. Persze a motor nélkülit, amikor csak suhansz a fák felett, és csakis rajtad múlik, hogy földet érsz-e. Az anyukája biztos azt sem engedné.

Nézte a bungee jumping-ozókat, és megérett benne az elhatározás.

– Oké, leugrom.

– Nem gondoltad meg magad? – Tibi ijedten nézett rá. Most, hogy látta a többi őrültet, még kevésbé tetszett neki az ötlet – Veszélyes.

– Ugye tudod, hogy aki onnan leugrik, az nem normális? – kérdezte Gábor, és most nem vigyorgott.

– Leugrok – jelentette ki dacosan Dotti, és kirántotta a kezét Tibiéből. A fiú egy darabig még kiabált utána, de végül legyintett egyet. Bizonyára nem is engedik a gumi közelébe. Látta, hogy beáll a sorba, és azt is, hogy nem engedi, hogy kiemeljék onnan. Ekkor már aggódott, de nem tehetett semmit. A többiek is mintha kicsit elkomolyodtak volna; szerették volna, ha Dotti újra ott áll közöttük.

Szilárd megfogta Kati kezét és rákacsintott.

– Csak azért, hogy nehogy te is utána menj.

Dotti, mikor rá került a sor, megremegett az izgalomtól. Egy kis félelmet érzett, de biztos volt benne, hogy mindenki fél egy kicsit az első ugrásnál.

Egy fickó rákötötte a hevedert, rákapcsolta a gumikötelet, és közben a fejét csóválta.

– Nem szabadna engednem, hogy leugorj, túl fiatal vagy.

– Már nem vagyok gyerek – húzta fel az orrát Dotti, de a fickó csak vigyorgott. Elmagyarázta, hogyan kell viselkednie és mit fog érezni. Dotti lenézett a mélybe, és egy pillanatra átsuhant az agyán, hogy nem kellene leugornia, de olyan hamar eltűnt az érzés, hogy nem vett róla tudomást. A barátait is látta, ahogy aggódva állnak lent, és őt figyelik. Vidáman intett feléjük, aztán ugrott. Maga is csodálkozott, de elmúlt a félelme. Sikítani is majdnem elfelejtett, de azért kieresztette a hangját. Nem azért, mert félelmetes volt, ahogy robogott a föld felé, csak mert jól esett.

Aztán történt valami. A fickó elmondta, hogy amikor a kötélgumi megfeszül, egy rántást fog érezni és ez lesz a legkellemetlenebb pillanat. Dotti azonban a rántást egyáltalán nem érezte kellemetlennek, viszont csodálkozva figyelte, hogy a föld továbbra is közeledik. Ekkor már nem sikított, pedig tudta, hogy baj van.

Amikor földet ért, meglepődve látta, hogy eltűntek az emberek, és csak egyetlen alak állt előtte, aranyszínű aurával övezve. Biztos volt benne, hogy beütötte a fejét, és ez a figura csak látomás.

A látomás megigazította hosszú palástját, összeérinttette ujjai hegyét és köhintett egyet. Dottinak csak ekkor jutott el a tudatáig, hogy olyan mély a csend, amilyet még soha nem tapasztalt.

– Ejnye, lányom, miért kellett kísértened a sorsot? – szólalt meg a palástos, és ahogy beszélt, úgy pulzált az aurája. Dotti kinyújtotta a kezét, hogy belemerítse a kezét az aranyszínű ragyogásba, de a palástos egyetlen pillantással visszaparancsolta.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy az angyalok fejedelmét tapogathasd – mondta. Hangja kellemesen mély volt, és Dotti úgy érezte, enyhe csilingelést is kihall belőle. Még soha nem hallott hasonló zendüléssel beszélni senkit.

– Angyalok fejedelme? – kérdezte, és bosszúsan tapasztalta, hogy a palástos fickó hangja mellett rekedten és tompán cseng a hangja. Az alak nem válaszolt, csak sóhajtott egyet, mint aki nagyon unja, hogy mindenki ugyanazt kérdezi tőle. Dotti újra a ragyogás felé nyújtotta a kezét – Hogy csinálod?

– Sehogy. Nálunk mindenkinek van aurája. Ennek színéből látjuk az angyalok társadalmi hovatartozását. Sok erőfeszítéssel és rengeteg idővel mindenki feljebb juthat. Az esélyek egyenlők, de nem mindenki él a feljebbjutás lehetőségével.

– Vagyis nálatok mindenkinek ilyen szép aranyszínű aurája van?

– Nem, ilyen csak nekem van, mert én vagyok a leghatalmasabb – ezt minden nagyképűség nélkül mondta, de Dottinak mégis nevethetnékje támadt. Megfordult, hogy otthagyja a palástost, de az egy pillanat alatt ismét előtte termett.

– Nos, még nem végeztünk – mondta szemrehányóan – Számot kell adnod eddigi életedről, különben nem jöhetsz közénk, és nem kaphatod meg a saját aurádat.

Dottiban kezdett felrémleni, hogy ez mégis a valóság lehet, de mégsem tudta elfogadni. Körülnézett, de csak hatalmas feketeséget látott és az aranyszín aurás palástost.

– Azt akarod mondani, hogy meghaltam?

– Nos, aki egy szál madzagra kötve ugrál, ami ráadásul el is szakad, az ne csodálkozzon, ha a köreinkben találja magát.

– Én biztos, hogy nem haltam meg, nem pergett le előttem az életem – összefonta a karjait – És nincs semmi mondanivalóm neked.

– Ha nem adsz számot a tetteidről, nem jöhetsz be a városunkba. Itt kell maradnod a sötétségben, egyedül.

Dotti durcásan felemelte az orrát, és csak akkor rémült meg egy kicsit, amikor a palástos eltűnt, és vitte a fénylő auráját is. Körülvette a feneketlen sötétség, és már épp kiáltani akart, hogy mégis hajlandó beszélni, amikor egy másik palástos alak tűnt elő a semmiből. Ugyanolyan egyszerű, fehér palástja volt, de az aurája ezüstösen csillogott. Ő is megigazította a ruházatát, mintha az út idáig hosszú és fáradtságos lett volna, noha Dotti úgy látta, egy szempillantás alatt történt. Az alak ránézett és sóhajtott.

– Most mondd meg, lányom, mit csináljak veled?

Dotti elindult, hogy körbejárja az újonnan feltűnt palástost, akinek szintén pulzált az aurája, amikor beszélt. Megdöbbenve érezte, hogy nem jár, hanem libeg.

– Tényleg meghaltam? – kérdezte, de nem várt választ.

– Aki ellenkezik az angyalok fejedelmével, azt nem engedhetjük be a városunkba – ismételte el a másik szavait – Feladatot kell adnom neked, hogy

bebizonyíthasd, méltó vagy ismét a színe elé kerülni.

– Feladatot?

Az ezüst aurás nem válaszolt, homlokát ráncolva próbált Dottinak megfelelő feladatot találni.

– Milyen városotok van? – Dottit kifejezetten idegesítette ez a fontoskodó alak, de kezdte érdekelni a palástos, aurás figuráknak a világa – És mit csináltok ott?

– Fényvárosunk van. Soha nincs sötét, és bár a saját auráink is elég világosságot adnak, a lakóhelyeink is fényből vannak. A fényt valójában nem létrehozzuk, hanem használjuk. Olyan nekünk, mint az embereknek az étel. Van egy központi ragyogásunk is a város közepén. Azt nem használjuk létfenntartásra, ide járunk jelenteni egy feladat teljesítése után. A központi ragyogás fényesebb lesz egy jól teljesített feladat hallatán, és halványabb a kudarcba fulladtaktól. A célunk, hogy a ragyogás teljes legyen, és beborítsa a Földet. Akkor az emberek szeretetben és békességben fognak élni abban a világban is.

– Is?

– Nem minden szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy pár világra már ráborítottuk a ragyogásunkat.

Megint fontoskodónak érezte a fickót, és elhúzta a száját. Az ezüst aurás ezt tamáskodásnak fogta fel, és szinte sértődöttnek látszott, miközben kicsit halványult a fénye. Dotti ismét az ezüst ragyogás felé fordította a figyelmét.

– És nekem is lehet ilyen szép aurám?

Az angyal felnevetett.

– Talán pár ezer év múlva. Egyelőre elégedj meg a szürkével.

Suhintott egyet a kezével, és Dottit azon nyomban körülvette egy halovány, szürke derengés. Boldogan nézegette a kezét, és bár nem volt olyan szép és ragyogó, mint az ezüst fényű angyalé, mégis szebbnek látta.

– Ez gyönyörű – mosolyodott el.

Az ezüst angyal ismét felkacagott, olyan hangosan, hogy a palástja is félrecsúszott a hangvihartól, Dottinak pedig be kellett fognia a fülét. Egyre jobban utálta ezt az alakot, és már bánta, hogy nem állt szóba az angyalok

fejedelmével, aki sokkal kedvesebb és kellemesebb volt.

– Ez a legmegalázóbb aura, ami létezik – mondta az ellenszenves angyal, amikor kikacagta magát – Minden fokozatért meg kell majd küzdened. Van aki képtelen a smaragd fölé kerülni, pedig az csak a harmadik. Ilyen szánalmas – Dottira mutatott – nincs a városunkban, csak kívülállók kapják.

Dotti lebiggyesztette a száját, az iskolában is utált kívülálló lenni, és meg is tett mindent, hogy minden buliban benne legyen.

Az ezüst angyal megköszörülte a torkát.

– A feladatod az emberek kívánságainak teljesítése lesz.

– És hogyan teljesítsem a kívánságukat? – a kérdés végét már csak ő hallotta, az ezüst angyal olyan gyorsan tűnt el, ahogy megjelent. Dotti elképzelte, hogy beérkezik a Fényvárosba, és megigazítja a palástját, aztán rádöbbent, hogy ott maradt egyedül a sötétben, bár a halványszürke derengés vele maradt. Körbefordult, aztán rájött, hogy nincs itt semmi, amit érdemes lenne megvilágítani. Úgy gondolta, hogy ha tényleg meghalt – és mi más lehetne ennyire sötét és csendes, mint a halál –, akkor rengeteg ideje van, hogy teljesítse a rá osztott feladatot. Először is tudni akarta, hogy a lebegésen kívül milyen különleges képességekkel rendelkezik. Azt se tudta, hogyan tud egyáltalán kapcsolatba lépni az emberekkel, és miként fogja megtudni a kívánságaikat.

Már éppen azt próbálgatta volna, hogy ő is képes-e végbevinni azt a gyors helyváltoztatást, amit az angyaloknál tapasztalt, amikor ismét előbukkant az ezüst aurás.

– Ezt elfelejtettem – mondta és felemelte a kezét. Ahogy ismét leeresztette, úgy változott át Dotti földi ruhája palásttá, de nem volt olyan hosszú, és a színe zöld volt.

– Hé! Add vissza a ruhámat – kiáltotta dühösen – Ebben a maskarában hogy mutatkozzam az emberek előtt?

– Az emberek úgysem fognak látni – mondta fitymálva az angyal.

– Az én ruhám miért nem olyan ragyogó fehér? – kérdezte durcásan – Nem szeretem a zöldet.

Az ezüst angyal felkacagott.

– Ez a ruha a démonok ruhája. Ha tökéletesen teljesítesz egy kívánságot, a démonok között feljebb juthatsz, végül talán angyal is lehet belőled.

– Hé! Nem erről volt szó! Azt mondtad, ha elvégzem a feladatot, újra az angyalok fejedelmének színe elé kerülhetek, és közétek juthatok.

– Igen, újra az angyalok színe elé kerülhetsz, de mivel ellenkeztél vele ahhoz, hogy te is angyal lehess, végig kell járnod a démonok szamárlétráját.

– És hogyan tudom teljesíteni az emberek kívánságát?

Választ most sem kapott, csak egy enyhe libbenést érzett, ahogy a másik ismét eltűnt.

– Ha minden angyal ilyen undok, nem is akarok az lenni – kiáltotta még, aztán úgy döntött, megpróbál visszajutni a földre.

Maga is meglepődött, amikor ismét az emberek között találta magát. A palástja félrecsúszott a hirtelen helyváltoztatástól, és mosolyogva igazította meg hasonló mozdulattal a ruházatát, mint a másik két angyal. Körülnézett. Kicsit furcsállta ugyan, hogy az emberek keresztülnéznek rajta, de amikor kiáltott egyet saját összetört teste láttán, rá kellett jönnie, hogy nemcsak nem látják, nem is hallják. Mérgesen nézett az egyik orvosra, aki a teste fölé hajolva vizsgálgatta, és szeretett volna lekeverni neki egyet, amiért éppen a nyakát fogdossa. Mikor az orvos feje félrebillent, és hanyatt esett, a szája elé kapta a kezét.

– Úristen – mondta ki hangosan, de persze csak ő hallotta. Kicsit távolabb látta barátait is, akik sápadtan fogták egymás kezét, és fogalmuk sem volt, hogy mit kellene csinálni. Juditnak potyogtak a könnyei. Kati akaratlanul is közelebb húzódott Szilárdhoz, Gábort pedig cserben hagyta a humorérzéke. Zoli csak állt sápadtan, és a száját is elfelejtette becsukni a megdöbbenéstől. Tibi összeszorított ajkakkal nézett el az emberek fölött, Dotti biztos volt benne, hogy saját magát hibáztatja. Gábor percenként finoman hátbaveregette, de ahhoz nem volt ereje, hogy vígasztalja is.

– Ki a hozzátartozója? – nézett körül a mentős, mire Tibi azonnal előre lépett. Dotti még látta, hogy egyesével kilépnek a többiek is, de nem akarta hallani ezt a beszélgetést, csak eltűnni innen valami nyugodt helyre, hogy megemészthesse a történteket. Akarata azonnal teljesült, a Hold sötét oldalán találta magát. Érdeklődve nézett körül. Tudta, hogy rengeteg tudós örülne, ha csak egy percig is itt lehetne, de neki nem jelentett mást ez a hely, csak a nyugalmat. Eszébe jutott a tópart, ahol mindig meglelte azt a békességet, ami

itt is körülvette. Szeretett volna most is inkább a fűben feküdni, és a csillagokat bámulni. Kislányként, nem démonként. Amikor legutoljára a parton ábrándozott, nem hitte volna, hogy hamarosan sokkal közelebbről nézegetheti a csillagokat. Megpróbálta elhessegetni nyomasztó gondolatait, és elfogadni, hogy átlépett egy másik világba, egy másik dimenzióba.

Úgy érezte, rászakad az egyedüllét, ezért visszament a Földre lassan, libegve, hogy útközben lehulljon róla minden, ami az életével kapcsolatos.

A világ egy másik részére érkezett, és újra kipróbálta a pofont, amit az akaratával, fizikai kontaktus nélkül adott a mentősnek. A pofon nem volt nagy, de a fickó, aki kapta, annyira megijedt, hogy elkezdett futni, miközben hátra-hátranézett. Hamarosan rájött, hogy tudja a tárgyakat mozgatni. Azzal kezdte szórakoztatni magát – és a környezetét –, hogy embereket, tárgyakat helyezett át. Voltak, akik megijedtek, de olyanok is, akik vele együtt élvezték a bemutatót. Persze arra vigyázott, hogy senkiben ne tegyen kárt. Mikor megunta, a sivatag fölé hófelhőt húzott, az egyik északi városban pedig minden tüzet befagyasztott. Jót szórakozott, ilyen jól még soha nem érezte magát.

Egy hétig tartotta rettegésben a Földet a szórakozásával. Akkor aztán ismét megjelent az ezüst aurás angyal, és dühösen emelte rá a kezét.

– Ha akarnálak, elpusztíthatnálak! – kiáltotta és Dotti befogta a fülét, bár már tudta, hogy nem tesz benne kárt semmilyen hang – Amióta eljöttél, annyit halványult a központi ragyogás, hogy ha így folytatod, hamarosan sötét lesz a városban.